

РЕШЕНИЕ

№ 13213

гр. София, 27.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, ... СЪСТАВ, в публично заседание на
шести април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВА АНГ.
ЙОРДАНОВА ВЕЛИКОВА

при участието на секретаря МИНКА Х. БАШОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВА АНГ. ЙОРДАНОВА
ВЕЛИКОВА Гражданско дело № 20221110113367 по описа за 2022 година
Производството е по реда на чл. 422 ГПК.

„ЗАД А“ АД е предявило срещу СО искиове по чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.), вр. чл. 49 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 368,00 лева - невъзстановена сума за платено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски за щети върху лек автомобил марка „БМВ“, модел „...“, рег. №, причинени при ПТП от 18.01.2017 г. поради попадане на автомобила в необезопасена и несигнализирана неравност на пътното платно в гр. С-ИЯ, УЛ. П.Ш.“, срещу бензиностанция „А-ИЯ“, в посока гр. П-К, като автомобилът към датата на събитието е бил обект на сключен с ищеца договор за застраховка „каска“ и „злополука“, обективизиран в застрахователна полица №, ведно със законната лихва от 23.11.2021 г. (дата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение) до окончателното плащане и за сумата от 112,15 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 23.11.2018 г. - 23.11.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № .../... г. по описа на СРС, ... състав.

Ищецът твърди, че е застраховател по застраховка „Каска и злополуки“ с полица № .../13.09.2016 г. на лек автомобил марка „БМВ“, модел „...“, рег. №, със срок на валидност от 14.09.2016 г. до 13.09.2017 г., сключена със собственика на автомобила. Твърди, че на 18.01.2017 г., в гр. С-ИЯ, УЛ. П.Ш.“, срещу бензиностанция „А-ИЯ“, в посока гр. П-К, водачът на лекия автомобил попаднал в необезопасена и необозначена дупка на пътното платно, поради което били нанесени материални щети на лекия автомобил. При ищеца била образувана щета № 10017030101817, бил извършен оглед на автомобила и било определено обезщетение в общ размер на 368,00 лв., което било изплатено в размер на 137.68 лева на 16.02.2017 г. и в размер на 220.32 лева на 07.03.2017 г., като ищецът сторил и

ликвидационни разноски в размер на 10 лв. Предявява регресен иск срещу СО, като имащ вменено по закон задължение за поддържане изправността на пътищата, публична общинска собственост. Ответникът бил поканен с писмо изх. № Л-2412/15.03.2017 г., получено от ответника на 17.03.2017 г., но последният не извършил плащане. Предвид тези твърдения, ищецът моли съда да признае за установено, че ответникът му дължи следните суми, за които е издадена заповед за изпълнение от 20.12.2021 г. по ч. гр. д. № .../... г. на СРС, ... състав: 368,00 лева, представляваща главница за регресно вземане по изплатено застрахователно обезщетение, ведно със законната лихва от 23.11.2021 г. до окончателното заплащане на вземането и 112.15 лв., представляваща лихва за забава за периода от 23.11.2018 г. до 23.11.2021 г.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника СО, в който е изразено становище за недопустимост на предявените искове спрямо него с твърдение, че процесният участък, на който се сочи да е настъпило застрахователното събитие, е част от републиканската пътна мрежа, поради което процесуално легитимиран да отговаря по предявените искове е Агенция „Пътна инфраструктура“. Не оспорва, че ищецът е заплатил застрахователно обезщетение в размер на претендираната стойност. Оспорва исковите по основание с доводи, че не е налице увреждане, което да е в причинна връзка с действие или бездействие на служители на ответника. Оспорва към датата на процесното събитие да е действал валиден договор за имуществена застраховка по отношение на процесния автомобил, като в този смисъл възразява, че договорът, обективиран в застрахователната полица, е погасен по давност. По изложените съображения счита предявените искове за неоснователни. Оспорва представените от ищеца писмени доказателствени средства. Софийски районен съд, като взе предвид предявените искове, възразенията срещу тях и доказателствата по делото, намира следното:

В тежест на ищеца е да докаже, че в качеството си на застраховател по договор за имуществено застраховане е платил твърдяното застрахователно обезщетение за вреди, които са причинени вследствие на преминаване на водача на процесния автомобил през небезопасна и необозначена неравност на пътното платно на соченото в исковата молба място, размер на причинените вреди, наличие на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „каска“ към датата на инцидента, по което процесното събитие да е покрит риск, както и размера на вредите към датата на настъпване на събитието.

Съдът приема за установено, че на 18.01.2017 в гр. София водачът на лек автомобил марка „БМВ“, модел „...“, рег. №, се е движил по ул. „ПП.Ш.“. При предвижване в посока към гр. П-К водачът на автомобила е преминал през небезопасна и несигнализирана дупка на пътното платно, което е станало причина за нанасяне на щети върху предна лява гума и задна лява гума на автомобила. За да направи този извод, съдът взема предвид показанията на разпитания като свидетел водач на автомобила - Д. Г. Д.. Съдът цени показанията му като последователни и съответни на останалите доказателства по делото и затова ги кредитира. Той съобщава, че е управлявал процесния автомобил в посока гр. П-К. При предвижване по пътя при лошо време и скорост от около 60 км/ч., автомобилът попаднал в дупка, находяща се от дясната страна на пътното платно, наличието на която не било сигнализирано. В

резултат на това били увредени две гуми заедно с джантите на автомобила. Посочва, че на местопроизшествието са повикани органи от МВР - „Пътна полиция“, които са съставили протокол за ПТП.

Като доказателство за наличие на твърдяното правоотношение по комбинирана застраховка „каска“ и „злополуки“ е приета застрахователна полица № от 13.09.2016 г. с обект л.а. марка „БМВ“ модел „330“ рама № с период на застрахователното покритие 14.09.2016 г. - 13.09.2017 г. (л. 9 от делото). Застрахователната полица носи подпис на представител на ищцовото дружество в качеството на застраховател и подпис на Д. Г. Д. в качеството на застрахован. От това следва, че е спазена изискуемата от закона писмена форма за действителност на застрахователния договор - чл. 184, ал. 1 КЗ (отм.). Предвид изложеното съдът приема, че процесният автомобил е бил обект на застрахователна закрила по застраховка „каска“ и „злополуки“ от страна на ищеца към датата на твърдяното събитие. Процесната застрахователна полица е сключена при клауза „П“ - Пълно каско. По делото като доказателство са приети Общи условия за застраховка на моторни превозни средства (каска) на ищцовото застрахователно дружество, одобрени от Комисията за финансов надзор с писмо от 14.11.2003 г. и последна редакция с решение на УС от 03.11.2014 г., в сила от 01.12.2014 г. (т. 97 от раздел XVII ОУ). Не се установява по отношение на релевантните клаузи за покрити и изключени рискове към момента на настъпване на процесното събитие да са били приложими ОУ в различна редакция от тази съгласно приетите по делото ОУ. Процесното събитие - попадане на автомобила в дупка на пътното платно, представлява покрит по застрахователния договор риск съгласно т. 12, вр. т. 8.3 от раздел III „Покрити рискове“, защото по естеството си това е събитие, което представлява „авария от нарушена цялост на пътното покритие“.

Установеният по делото механизъм на настъпване на събитието отговаря напълно на декларираните обстоятелства в уведомление - декларация за щета по застраховка „каска на МПС“, приета като доказателство по делото (л. 13 от делото). В този документ от страна на водача на автомобила пред застрахователя са посочени дата, място, начин на настъпване на събитието и причинените щети. Декларирано е точното място на инцидента - бул. „ПП.Ш.“ срещу бензиностанция „А-ИЯ“ в посока гр. П-К. От приетите по делото доказателства (платежно нареждане № П9231831 от 16.02.2017 г. и платежно нареждане № П9391845 от 07.03.2017 г.) се установява, че е изплатено обезщетение за възстановяване на увредения автомобил в общ размер от 368 лева (съгласно платежно нареждане № П9231831/16.02.2017 г. - сума в размер на 137.68 лв. и №19391845/07.03.2017 г. - сума в размер на 220.32 лв., извършени са ликвидационни разноси в размер на 10.00 лв.) При това съдът намира за доказано възстановяване на причинените щети в натура съгласно чл. 209, ал. 1 КЗ (отм.). Процесното пътно - транспортното произшествие е настъпило на улица в населено място - гр. София, за която не се доказва да се явява едновременно и участък от републикански или общински път, поради което Закона за пътищата, на основание чл. 1, ал. 2, т. 1 от него, не намира приложение. Съгласно чл. 167, ал. 1 и ал. 2, т. 1 ЗДвП, службите за контрол, определени от кметовете на общините, контролират в населените места изправността на състоянието на пътната настилка, пътните съоръжения и пътната маркировка, като

администрацията сигнализира незабавно за препятствията и ги отстранява във възможно най-кратък срок. Следователно, по силата на ЗДвП на СО е вменено задължение да стопанисва и поддържа улиците в София, което включва и недопускането, съответно отстраняването на неравности по тях. Общината изпълнява тези дейности чрез служителите си или други лица, на които е възложила изпълнението на посочените задължения, като носи обективна гаранционно - обезпечителна отговорност при действията / бездействията на лицата, натоварени с извършването на възложената работа по поддръжката на улиците на територията на съответното населено място. Според даденото в т. 3 от ППВС № 4/30.10.1975 г. разрешение, собственикът на вещта, отговаря по чл. 45 ЗЗД, съответно по чл. 49 ЗЗД при възможност за обезопасяване на вещта, ако това не е направено, като отговорността по чл. 50 ЗЗД е в случаите на невъзможност да се обезопаси вещта, в която хипотеза вредите са причинени от присъщите на вещта свойства. В настоящия случай, собственик на улицата, на основание чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОС вр. § 7, ал. 1, т. 4 от ЗМСМА е общината, която съгласно чл. 11, ал. 1 ЗОС, следва да я управлява с грижата на добрия стопанин, като е налице обективна възможност за обезопасяването на улицата. С оглед на това, че наличието на дупка на пътното платно, явяваща се причина за ПТП, е резултат от бездействието на длъжностните лица, на които ответникът – СО, е възложила изпълнението на очертаните по-горе задължения, която освен това е и собственик на улицата, при наличие на обективна възможност за обезопасяването ѝ, общината отговаря спрямо увреденото лице на основание чл. 49 ЗЗД. Такова тълкуване относно елементите от фактическия състав на търсената отговорност е дадено в решение № 15 от 25.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 1506/2013 г., I т. о., ТК.

С плащането на застрахователното обезщетение, респ. възстановяване на вредите в натура, ищецът в качеството си на застраховател по имуществена застраховка встъпва в правата на застрахования срещу застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност на причинителя на вредата (ответник) - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне - чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.). Следователно обемът на отговорността по чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.) включва платеното застрахователно обезщетение и ликвидационните разноски. Застрахователното обезщетение не може да надвишава застрахователната сума (чл. 267, ал. 3 КЗ (отм.)) и действителната стойност на вредата (чл. 273, ал. 2 КЗ (отм.)). Разпоредбата на чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.) предвижда, че обезщетението трябва да бъде равно на размера на вредата към деня на настъпване на застрахователното събитие - действителната (при пълна увреда) или възстановителната (при частична увреда) стойност на застрахованото имущество, т. е. стойността, срещу която вместо застрахованото имущество може да се купи друго със същото качество (чл. 203, ал. 2 КЗ (отм.)), съответно стойността, необходима за възстановяване на имуществото в същия вид, в това число всички присъщи разходи за доставка, строителство, монтаж и други, без прилагане на обезценка (чл. 203, ал. 3 КЗ (отм.)).

Съгласно приетото заключение по съдебно - автотехническата експертиза описаните от ищеца по процесната щета вреди - задна лява гума и предна лява гума, са настъпили вследствие от процесното събитие. Според заключението по средни пазарни цени

стойността на труда и авточастите, необходими за възстановяване на нанесените вследствие на процесното ПТП щети, възлиза на 366,38 лева, а с включени ликвидационни разноси в размер на 10 лева (чийто размер съдът намира за обичаен и установен съгласно чл. 162 ГПК) дължимото вземане възлиза на 376,38 лева. Предвид заключението на вещото лице, което определя размер на вредите по средни пазарни цени над претендирания размер - 376,38 лв., и с оглед диспозитивното начало в процеса, искът се явява основателен в предявения размер от 368,00 лв.

От горното следва, че в полза на ищеца спрямо ответника е възникнало вземане на основание чл. 213, ал.1 КЗ (отм.), вр. чл. 49 ЗЗД в размер на сумата от 368,00 лева.

По възражението за изтекла погасителна давност :

Приложимият давностен срок за погасяване на вземане по чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.) е общият петгодишен срок по чл. 110 ЗЗД, защото регресното право не е застрахователно право, тъй като възниква по силата на закона, а не по силата на застрахователен договор и за това не е приложима нормата на чл. 197 КЗ (отм.). Регресното право възниква от момента на плащането на застрахователното обезщетение, извършено от застрахователя по имуществената застраховка на увреденото лице, защото тогава възниква правото на ищеца да търси регресна отговорност за платеното застрахователно обезщетение от ответника - в този смисъл т. 14 от ППВС 7/78г. и постановените по реда на чл. 290 ГПК решение № 173 от 30.10.2009 г. на ВКС по т. д. № 455/2009 г., II т. о., ТК, решение № 53/16.07.2009г. по търг. д. № 356 по описа за 2008г. на I ТО, ВКС.

От приетите като доказателства платежни нареждания (л. 27 и 28 от делото) се установява, че застрахователното обезщетение по процесната щета е платено на 16.02.2017 г. и 07.03.2017 г. Давността е прекъсната с предявяване на иска (чл. 116, б. "б" ЗЗД), за който момент се приема подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение (арг. чл. 422, ал. 1 ГПК) 23.11.2021 г. От това следва, че искът е предявен преди изтичане на приложимия 5 - годишен давностен срок, поради което възражението за погасяване на главното вземане по давност е неоснователно.

От горното следва, че искът за главното вземане следва да се уважи до сумата от 368 лева, ведно със законната лихва от подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение (арг. чл. 422, ал. 1 ГПК) до окончателното плащане и да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер.

По иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Съгласно чл. 213а, ал. 3 КЗ (отм.) застрахователят по застраховка „Гражданска отговорност“ изпада в забава за плащане на задължението по чл. 213, ал. 1 КЗ (отм.) след изтичане на 30 дни от получаване на покана, ведно с прилагане на доказателствата, удостоверяващи фактите, на които се основава претендираното вземане. От приетото по делото доказателство (писмо - покана за доброволно изпълнение, наш изх. № Л-2412/15.03.2017 г. и доказателство за регистрирането ѝ пред СО с рег. № СОА17-ТД26-1292) е видно, че такава покана е получена от ответника на 17.03.2017 г. При това ответникът е бил в забава за плащане на вземането по главницата за процесния период и дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва, който размер възлиза на сумата от 112,15 лева, определен

съгласно чл. 162 ГПК и чл. 86, ал. 2 ЗЗД, вр. ПМС № 426/ 18.12.2014 г.

От горното следва, че искът по чл. 86, ал.1 ЗЗД следва да се уважи изцяло до пълния предявен размер.

По разноските:

На основание чл. 78, ал.1 от ГПК право на разноси при този изход на спора се поражда в полза на ищеца. Така на ищеца в заповедното производство следва да бъдат присъдени разноси в размер на 225,00 лева, от които 75,00 лева държавна такса и 150, 00 лева юрисконсултско възнаграждение, а в исковото в размер на 435,00 лева, от които 25,00 лева държавна такса, 250,00 лева - депозит за изслушване на експертиза, 60,00 лева - депозит за изслушване на свидетел, като на ищеца следва да бъде присъдено в предвид цената на иска и правната и фактическа сложност на делото юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лева на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от ГПК, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ответника СО, адр. гр. С-ИЯ, УЛ. М.№.... да заплати на ищеца „ЗАД А-Ц” АД, ЕИК:, адр гр. С-ИЯ, УЛ. СТ.К.№... на осн. чл. 213, ал. 1 КЗ /отм./, сумата от 368,00 , ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 23.11.2021 г., до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА ответника СО, адр. гр. С-ИЯ, УЛ. М.№.... да заплати на ищеца „ЗАД А-Ц” АД, ЕИК:, адр гр. С-ИЯ, УЛ. СТ.К.№... на осн. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от 112,15 лв. - лихва за забава на главницата от 368,00 лв. , за периода 23.11.2018 г. - 23.11.2021 г.

ОСЪЖДА ответника СО, адр. гр. С-ИЯ, УЛ. М.№...., да заплати на ищеца „ЗАД А-Ц” АД, ЕИК:, адр гр. С-ИЯ, УЛ. СТ.К.№... на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 660 лв. деловодни разноси в заповедното и исковото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____